

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

ט"ו אדר תשפ"א • גליון 147 • פרשת תצוה

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
18:45	18:15	17:14	תל אביב
18:50	18:18	17:12	ירושלים
18:44	18:13	17:13	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

פורים

מה מיוחד ביום הפורים ואיזה מצווה מיוחדת טמונה בו?

לשמח יהודים

האווירה העולצת כבר שוררת בחוצות קריה, השווקים הססגוניים ממלאים את הנוף, האופק כולו צוהל ושמח. ימי הפורים עומדים אחר כותלנו, ממלאים את ליבנו באושר ושמחה נדירים וייחודיים השמורים רק ליום השמח ביותר בשנה, שיאו של החודש בו מרבים בשמחה.

ובתוך ההמולה הפורימית הגדולה, לצד כל מצוות היום הנפלאות שאנו מקפידים על קיומן המהודר בחרדת קודש, כולנו מחפשים את התפקיד החשוב ביותר שלנו ביום כה נעלה. כולנו רוצים לנצל את היום הזה היטב, ושואפים לדעת במה למקד את עיקר מאמצינו ביום הפורים, מה הדבר הכי חשוב ביום הזה?

את התשובה לכך גילה הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנה ז"ע, ובכך חשף בפנינו טפח מכבשונו של עולם: המצוה העיקרית והחשובה בשמים אותה נוכל לקיים ביום הפורים, היא ללכת מבית לבית ולשמח יהודים כמה שיותר!

מדהים! מי שקורא את תיאור עבודת קדשו של צדיק נשגב זה ביום הפורים, מתמלא רטט ורעדה. יממה תמימה של עבודת ה' בסילודין, תפילות ארוכות, אמירת כל ספר התהלים בבכיות, שמחה עצומה, קריאת המגילה בדבקות, עבודת משלוחי מנות ומתנות לאבינוים שלא נוכל לתאר, סעודת פורים נשגבה ומקודשת. ואת כל זה היה הצדיק בוחר לצמצם, לטובת המטרה העילאית של יום הפורים, המטרה החשובה ביותר בשמי שמים:

לשמח יהודים ביום הפורים!

כי אכן, אחד המאפיינים המעניינים ויוצאי הדופן במצוות יום הפורים, הוא הנוכחות הבולטת של הזולת במצוות היום. רוב מצוות היום עוסקות בשמחה, ובדגש על הזולת - לשמח יהודים אחרים. 'משלוח מנות' - אין מהותו להעניק ארוחה ליהודי עני ונזקק בדווקא, אלא 'איש לרעהו' - לשמח איש את רעהו, להעניק איש לרעהו שמחה ואושר, לקרב לבבות בעזרת משלוח מנות מחמם לב!

"נתון נתן", למה כפלה התורה פתוח ותתן שתי פעמים? ללמד פתוח תפתח אפילו מאה פעמים, נתת כבר צדקה לעני זה, תחזור ותתן לו עוד, כדי מחסורו אשר יחסר לו. ויש שמפרשים, למה נכפל פתוח תפתח ב' פעמים? שאם פתחת את ידך לתת, הקב"ה פותח לך שפע ממרום, לפי שאין אדם מעני מן הצדקה והצדקה פותחת לו שערי שפע ורחמים. אתה פותח את כיסך מלמטה, הקב"ה פותח את כיסו מלמעלה לברך את כל מעשה ידך.

יש אנשים שיש להם מצב כלכלי קשה, מה הם עושים? מצמצמים את הצדקות שלהם, מבטלים את ההוראות קבע לצדקות, מקמץ את ממונו ולא נותן לאחרים. למה הדבר דומה? אדם הולך בשוק ביום גשום, העפר בדרכים נעשה בוץ, והעגלה מלאה בסחורה, העגלה לא נוסעת בבזבז, מקרטעת, הסוסים מתקשים לשאת אותה, היא שוקלת יותר מידי. מה הוא עשה? הוריד גלגל אחד מהעגלה כדי להפחית את המשקל. וכשזה לא עוזר הוא מוריד עוד גלגל. טיפשי! גלגלים אתה מוריד? תוריד סחורה, הגלגלים מאפשרים לך ליסוע. כך מי שמוריד בצדקות, בגלל קשיי פרנסה, טפשות היא! צדקה היא הגלגל של הפרנסה, מעות עניים הם האופנים של העגלה שלך, אם תוריד את זה יהיה לך יותר גרוע. וכמו שאמרו חז"ל אין אדם מעני מן הצדקה.

צדקה משתלמת לפי החסר שבה, לפי הצער של האדם הנותן. כשאדם מתקשה לתת צדקה והוא נותן למרות ועל אף, יש לו זכות גדולה יותר, לפי שהוא פורס מפיתו לדל וממה שאין לו הוא נותן לאביון, הרי זכותו גדולה עד מאד, ועושה רעש גדול בשמים.

חלק ממצוות צדקה זה מצוות מעשר כספים. במצוות מעשר דורשים חז"ל עשר תעשר, עשר בשביל שתתעשר. תארו לעצמכם, שאני נותן בונבוניירה למישהו, שוקולד שוויצרי יקר, ואני מבקש ממנו תן לי כמה קוביות, מה הוא יגיד לי? זה שלך, קח כמה שאתה רוצה.

ה' נותן לאדם פרנסה, ומבקש ממנו תן לי בשביל העניים, בשביל עבודת ה', בשביל תלמוד תורה. אם האדם אומר, קח רבוש"ע, הרי הכסף שלך, אתה נתת לי, 'לי הכסף ולי הזהב אמר ה''', אז הוא מראה שהוא מכיר ויודע ומרגיש שהכל ממנו ית', שהפרנסה היא מתנה ממנו, והעושר משל הבורא עולם הוא ולא משלו. הוא אומר לקב"ה: הכסף שלך. עשר אחוז, עשרים אחוז, כמה שאתה דורש, הכסף שלך, לא שלי. אבל אם לא רוצה לתת צדקה, זה חלילה מורה שהוא לא מכיר שהכסף מהבורא יתברך. שבת שלום!

שבוע חל יום פורים, הרבה אנשים חושבים שפורים הוא חג של פורקן והוללות, אמנם חס וחלילה לומר כן, רק אצל הגויים משתגעים ומשתטים בחגים שלהם, אבל עם ישראל עם קדוש, וכל החגים שלו קודש קדשים. ואפי' פורים שרוקדים ושותים ושמחים עד בלי די, זה קודש קדשים.

האריז"ל הקדוש אומר, "יום הכיפורים" כפורים הוא כמו פורים, כלומר, יום כיפור הוא כמו יום פורים, מי נתלה במי? קטן נתלה בגדול. פורים קדוש יותר מיום כיפור! דרגתו יותר גבוהה. ולמה? ביום כיפור חוזרים בתשובה מרוב הפחד, חוששים מי יחיה ומי ימות, מי בקיצו ומי בקורונה. אבל בפורים חוזרים בתשובה מאהבה, ותשובה מאהבה דרגתה הרבה יותר גבוהה מתשובה מיראה. שימו לב כמה מעלת יום הפורים! ותיכף נדבר בזה, למה מרבים בשמחה, למה שותים, אבל חלילה לחשוב שחג של עם ישראל, עם סגולה, הוא חג של הוללות ושכרות והתפרקות. כל חגי ישראל קודש קדשים.

וכתוב בספרים הקדושים, על מה שנאמר בחז"ל "כל הפושט יד נותנים לו", שהכוונה גם כלפי שמיא, כל המבקש מהקב"ה בפורים בתחנונים וכניעה, ופושט יד לבקש רחמים מאת הבורא ית' על צרכיו, תפילתו אינה שבה ריקם, כל הפושט יד נותנים לו! ולמה? כי בפורים כל שערי שמים פתוחים. לכן הרוצה למצוא זיווג, או שרוצה דירה, או פרנסה טובה, וכן כל בקשה צורך שיש לאדם, תיפלא היטב ביום הפורים, ינצל את היום הזה לעבודה זו תפילה, כי שערי שמים פתוחים. וכל שכן אם מרבה ללמוד תורה ובאמירת תהילים בוודאי שתפילתו עולה ועושה פרי.

עוד מרמזים הספרים הק', "כל הפושט יד נותנים לו", כל הפושט ידו לעני לתת לו כדי צרכו, נותנים לו משמים כל משאלות ליבו. ידועה היא מעלת הצדקה שאין מעלה גדולה ממנה, ינצל את היום הזה לעבודה גבר לטובה. צדקה תציל ממות, ומתן בסתר יכפה אף.

על נבוכדנאצר הרשע מלך בבל נגזר שיהיה שבע שנים חיה ביער, אמר לו הנביא "וחטאך בצדקה פרוק", שאתה יכול לפדות את החטא בצדקה, ואכן, הוא נתן צדקה על ימין ועל שמאל, פיזר נתן לאביונים, ובמקום שבע שנים הוא נעשה כחיה במשך שנה שלמה, שנה שלמה היה ביער. והצדקה הצילה אותו שש שנים. נורא נוראות כח הצדקות!

וכתוב בזה"ק, שאם מבקשים מאדם צדקה, מתנה שלחו לו מן השמים. שמא יש עליו גזירה משמים ח"ו, ושלחו לו אפשרות להנצל ממנה ע"י צדקה.

התורה הק' אומרת "פתוח תפתח את ידך", וכן כתוב

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים
אלפי טלמי צאנז המרשד
להצלחתכם אז לעיני קדושתכם
התקשרו עכשיו: 05-04-205-04-04

לימינו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה
רושי בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון
סילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

הבטחה מסוכנת במיוחד

שכולנו נדע:

אמריקה!

'אספר לכם משהו', אמר הרבי והקפיץ את מד המתח בחדרו לגבהים, 'כשלקחתי סיכון על כל חלקי בעולם הבא, היה זה סיכון אמיתי. זה לא שידעתי או תיארתי לעצמי שהם יבואו, פשוט נטלתי על עצמי את הסיכון לאבד את כל חלקי בעולם הבא - - -'

הנוכחים נחרדו. עד עתה חשבו כי הרבי חזה משהו ברוח קדשו, אולי היה לו מידע חשאי בכוחו הרוחני. אך עכשיו הרבי מצהיר בפניהם כי באמת לא ידע דבר, ובאמת סיכון את כל חלקו בעולם הבא...

הרבי המשיך: 'ולמרות זאת נטלתי עליי את הסיכון האדיר הזה, כי זה היה כדאי. הרגשתי שמילותי אלו משמחות את היהודי העצוב שלפניי, והיה כדאי לי לאבד את חלקי בעולם הבא כדי לשמח יהודי!'

ובדברים אלו של הרבי, נפתח לכולנו חרך עוצמתי; צוהר המאיר את תפקידנו: כדאי לאבד את כל העולם הבא, להפסיד את כל השכר בגין כל המאמצים שלנו בעולם הזה, כדי להביא יהודי לשמחה, כדי לגרום לו להיות מאושר!

את הסיפור הזה סיפר הרה"ק בעל ה'בית ישראל' מגור זי"ע על ציון קדשו של האדמו"ר מקופיטשניץ זי"ע בטבריה, וציטט מפיו כ"ק האדמו"ר מביאלא שליט"א מרמת אהרן, כשהמסר שבסיפור זועק: יהודי לא נמדד רק בתפילה נרגשת למען אחיו, ברצון כנה להביא לישועתו, אלא בדאגה הכנה לשמח את זולתו, לגרום ליהודי עצוב ומדוכא שמחת חיים וחיוך על פניו. הישועה היא כבר תוצאה מחוייבת המציאות, כי כשיהודי מתמסר לשמח את זולתו - הוא פותח שערי ישועות!

כי ברגעים העילאיים בהם יהודי משמח את זולתו - נפתחים בשמים מעיינות יוצאי דופן של ישועות, שמחות, התפתחויות נפלאות. כשיהודי מתמסר לשמח את לב רעהו ולגרום לו לחיך, כשיהודי פועל כדי שיהודי אחר ישמח אף יעלוץ - באותם רגעים נפתחים שערי שמחה מיוחדים בשמי שמים, דרכם עוברות ישועות נדירות ונכספות!

עתה מגיעה יממה כזאת, יוצאת דופן, ייחודית, נדירה, ששמחה, שמחת הזולת - היא מהותה ועניינה. יממה בה כולנו יכולים לשמוח ולשמח, לנצל את שמחת ימי הפורים כדי לברך מעומק הלב, להשרות שמחה סביבנו, להעניק תחושה של אושר מרגש לכל יהודי. הבה ננצל את הימים הללו כדי לשמח את הזולת, לברכו על כוס יין מלא מתוך שמחה שופעת, ונפתח לנו ולזולתנו שערי שמים, נשפיע ממרומים אוצר של ישועות!

כשמע היהודי את דברי הרבי, זיק קטן של תקוה ניצת בעיניו, אך זה עדיין לא הספיק. 'אין לי ספק כי הרבי רוצה לראותם מגיעים לארץ מבטחים, ואני שמח על ברכת הרבי והבטחתו. אך בסופו של דבר, הרי אין הדבר תלוי לא בי ולא ברבי, ומי ערב לי כי כך אכן יקרה, מי יערוב להבטחתו של הרבי כי אכן בני משפחתי יבואו הנה בריאים ושלמים בתוך כחודשיים?'

הרבי הבין כי ניצוצי ספקנות עוד נותרו בלבו של היהודי ומעכבים את שמחת לבו, ונענה ואמר: 'עולם הבא שלי יהיה ערב לך. הריני מבטיחך נאמנה, כי אם בני משפחתך לא יגיעו לארצות הברית עד ימי החנוכה הקרובים - כי אז אני מאבד את כל חלקי בעולם הבא!'

היהודי שמע את הדברים, ונחרד לבו. הרבי למעשה ממשכן את העולם הבא שלו, את כל שכרו על עבודתו בקודש כל ימי חלדו, בגין ההבטחה כי משפחתו תצליח להימלט מאת הרעה ותגיע בשלום לארצות הברית! עתה הבין כי ההבטחה רצינית ומשמעותית, אבן גדולה נגולה מעל לבו, והוא שב לבית הכנסת והצטרף לריקודים מתוך רוב שמחה ואושר.

"ברור כי בדרך הטבע אין כל אפשרות לברוח מאירופה העולה בלהבות..."

ימים ושבעות כסס היהודי את ציפורניו בהמתנה, מצפה למימוש ההבטחה עליה הטיל הרבי את כל שכרו הנצחי. לבו נקרע בין תקוה לדאגה, כאשר מחד גיסא - ברור כי בדרך הטבע אין כל אפשרות לברוח מאירופה העולה בלהבות, ומאידך גיסא ניצבת הבטחתו המפורשת של הרבי כי בני משפחתו יצליחו להגיע בשלום.

קרוב לחודשיים של מתח ורגשות מעורבים עברו עליו, עד שאכן כן, ימים ספורים לפני חנוכה, התבשר כי בני משפחתו הצליחו להגיע בשלום לארצות הברית. עוד כמה ימים חלפו, ובערב חנוכה, שעות ספורות לפני שהדליק את הנר הראשון, נשמע דפיקה מרגשת בדלת...

עיניו נפערו בתדהמה, לבו הלם בפראות, והוא הסתער על ילדיו בחיבוק אוהב. 'לא ייאמן!' - קרא שוב ושוב, מבקש לוודא כי אינו חולם. דמעות נרגשות ולגו מעיניו, הוא התקשה להאמין כי שאיפתו הכמוסה אכן קמה וגם ניצבת לקראתו - הוא מתאחד עם בני משפחתו, נגד כל הסיכויים! שעה ארוכה של התרגשות עברה על בני המשפחה המתאחדת, ואז הוא קם ואמר: 'עלינו ללכת לרבי, להודיע כי הבטחתו התקימה, להודות לו מעומק הלב!'

הרבי קיבל את בני המשפחה בשמחה רבה, שמח לשמוע כי אכן ניצלו מגיא ההריגה והצליחו להגיע בשלום ליעדם. ואז הוסיף משפט מטלטל שכדאי

בית הכנסת הקטן של כ"ק האדמו"ר מקופיטשניץ זי"ע באיסט סייד שבמנהטן - ניו יורק, המה מאדם ביום שמחת תורה. ההקפות נמשכו שעות ארוכות, כשהכל רוקדים ושמחים, בראשות הרבי המפוזר לפניו כשפניו להבים. לפתע נפתחה הדלת, ואל בית הכנסת נכנס יהודי שפוף ונמוך קומה, שפניו מכוסות דוק של עצב ועיניו כבויות. הוא נכנס לבית המדרש, בהה מהצד בנעשה בו, ונראה כאבל שנקרה לסעודת משתה שלא יודע מה לעשות עם עצמו...

כמה דקות חלפו, והרבי הבחין ביהודי הזר שנקלע למקום, שהכרת פניו מעידה על העצב והדיכאון בהם הוא שרוי. הרבי לא נתן למצב זה להימשך, ועל אתר הזמין את היהודי הזר להצטרף למעגלים המפוזים בחדווה. הלה משך בכתפיו במבוכה, אך הרבי לא אבה לוותר על המצוה לשמח את לבו, וקרא לו לחדר.

כשהלה נכנס החדרה, נמסו חומות העצב שלו אל מול גלי החום והאהבה שהרעיף עליו הרבי. די מהר נפתחו ארובות עיניו, דמעות ורותוחות התחילו לזלוג מהן, כשסיפר מיהו, מהיכן בא, ומה כל כך מדאיג אותו ומעכיר את מצב רוחו:

'היגרת לארצות הברית לבדלי', סיפר היהודי הזר באנחה כבידה, 'תכננתי שכל המשפחה תבוא אחריי, אך בינתיים החלה המלחמה הנוראה וכל המשפחה נותרה שם - באירופה הבווערת, תחת מגפי הנאצים ימח שמש. אין לי מושג מה קורה איתם, אין לי כל מידע על גורלם, אינני רוצה לחשוב מה עובר עליהם, קשה לי להאמין שעוד אזכה לראותם, אנה אני בא...'

הוא מחה את דמעותיו והמשיך: 'כבר מזה כחודשיים ימים אני במשבר נפשי, אינני יוצא מהבית, לבי נעצב על שאני כל כך לבד. לא יצאתי מהבית בראש השנה, ויתרתי על התפילות בבית הכנסת ביום הכיפורים, לא ביקרתי בסוכה בימי החג. הדאגה לשלומם מעבירה אותי על דעתי, אני עצוב וחרד ודואג מהעובר עליהם שם, בעמק הבכא. במצב כזה, הלא טוב מותי מחיי...' - - -

הרבי שמע את הדברים, ואנחה כבידה נעקרה מלבו. השמועות על הזוועה המתחוללת בגרמניה ושכנותיה, החרידו כל לב, הטילו אימה בקרב כל יהודי. והנה עומד לפניו יהודי שברח בזמן, ניצול מגיא ההריגה, אך מצב רוחו שפוף, הוא עצוב ודואג לשלום בני משפחתו. כיצד אפשר לשמח את לבו? כיצד אפשר לעודד את רוחו?

הרבי עצם את עיניו בדבקות, וכעבור שעה קלה נענה בחיוך רחב: 'הריני מבטיחך נאמנה, ידידי היקר', שח לו הרבי וטפח על שכמו, 'שכל בני משפחתך בוא יבואו ברינה לארצות הברית, יינצלו בדרך לא דרך. שמח עימנו רבי יהודי, כי אין צורך לדאוג, עד ימי החנוכה שיחולו בעוד כחודשיים - תזכה לראות את כל בני משפחתך כאן, בריאים ושלמים, על אדמת

הכנה משבת לחול

האם מותר לסדר את הבית או להחזיר את האוכל למקרר לפני מוצאי שבת? האם מותר לסדר מזודה למוצא"ש?

א. אסור לסדר ולהכין בשבת כל בר שהוא לצורך מוצאי שבת ושאר ימי החול, מפני שמזלזל בכבוד שבת בזה שטורח בשבת לצורך חול.

ב. אסור להציע מטה בשבת (היינו להכין אותה לשיכבה), אם אינו צריך לשכב עליה בשבת אלא רק במוצאי שבת, מפני שמכין משבת לחול. ומותר לסדר את המטה בשבת אם היא נמצאת במקום שעוברים שם, כדי שהבית ייראה מסודר.

ג. לא יאמר אדם בשבת שהוא הולך לישון כדי שלא יהיה עייף במוצאי שבת ויוכל לעשות את מלאכתו. אבל מותר לישון בשבת גם אם כל כוונתו להיות ער במוצאי שבת.

ד. מותר להחזיר למקרר את המאכלים שנשארו בגמר הארוחה. וכן יש להתיר להעביר מרק מהקדירה הגדולה לקטנה כדי לשמרו במקרה. וכמו כן מותר בשבת לתת מאכלים לתא ההקפאה של המקרר כדי שלא יתקלקלו, ואין בזה איסור של הכנה משבת לחול.

ה. כל דבר שאין בעשייתו משום טירחה, וגם רגילים לעשותו מבלי לחשוב על התועלת שבעשייתו-מותר לעשותו בשבת, גם אם תצא מעשייתו זו תועלת לימות החול, ובלבד שלא יאמר במפורש שהוא מכין לימות החול. ולכן הלוקח טלית לבית הכנסת (במקום שיש עירוב), מותר אף להחזירה לבית. וכן מותר להחזיר ספר למקומו בארון הספרים אחרי גמר הלימוד. וכן מותר אדם לצאת מביתו בשבת אחר הצהריים אפילו ביום שרב, ולקחת עמו אפודה (במקום שיש עירוב) כדי ללבושה בערב בהיותו בדרך, אבל לא יאמר שלוקח אותה בשביל הערב. וכן מותר לאדם לצאת מביתו אפילו סמוך לחשיכה, ומפתח ביתו בכיסו (המקום שיש עירוב), כדי שיוכל להיכנס לביתו במוצאי שבת.

ו. מי שצריך לנסוע מיד בצאת השבת, אסור לו להכין את המזודה ולהניח בתוכה את החפצים ביום שבת (אפילו חפצים שהם לא מוקצה), כיון שזה הכנה משבת לחול.

ז. אסור לגלול ספר תורה בשבת כדי להכינו לקריאה בימי החול. אבל אם קורא מהספר תורה כמה פסוקים, הרי זה נחשב כלימוד בשבת לצורך שבת ולא נקרא הכנה.

ח. לא יקח בשבת סידור תפלה לבית הכנסת כדי להתפלל בו במוצאי שבת (גם במקום שיש עירוב), אלא אם כן יתפלל בו קצת עוד בו ביום.

ט. מותר ללמוד בשבת גם דברים שצריך להם ליום המחרת, ואין בזה משום איסור הכנה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

אתה רוצה יותר? בבקשה!

עם כל האמור עד כה, 'הערכה עצמית' צריכה להיות מבוססת על האמת, על הערכה מהותית ולא על שקרים ודמיונות. אין עניין להרגיש טוב על 'שום דבר', ואדם צריך להיות פתי כדי לחשוב שהוא חכם אם אינו כזה, או לשכנע את עצמו שהוא מקובל בחברה בזמן שזה לא נכון כלל. ניסיון לטעון שזו הדרך לרכישת הערכה עצמית חיובית, הרי הוא כהצעה לאדם מנגמם 'להיות חיובי' ולחשוב שהוא מדבר ברהיטות רבה (ללא שגיאות), או לשכנע בעל תפיסה אטית שהוא חריף ושנון.

לא לכך הכוונה ולא זה מה שרצוי לעשות.

האמת צריכה להיות נר לרגלינו, ועלינו להיות אמיצים מספיק ליישר מבט ולראות את המציאות כפי שהיא, גם כשהיא אינה נעימה אלא בעייתית לכאורה. כשם שלא נכון לגמד את המציאות משום שהיא אינה מושלמת או יפה יותר, כך אין לנפח את המציאות ולראות צל הרים כהרים, גם אם היינו שמחים מאוד אילו היא הייתה שונה ויפה יותר. אל המציאות יש ליישר מבט ולראותה כפי שהיא, לא להשחירה ולא להלבינה.

ואם משהו אינו אוהב את מה שהוא רואה במציאות, הוא מזומן לעבוד ולהתאמץ כדי לשנותה. אין סיבה שלא לעשות זאת.

אדרבה. אין בריא יותר מאדם השואף להגיע לגבהים ולהריקע שחקים. השאיפה והדחיפה קדימה, במרץ, באמביציה (דחף ורצון לפעול) ובנחישות, מתוך מוכנות להשקיע את מלוא הכוח כדי להתקדם ולגדול, היא אחד הסימנים לבריאות נפש טובה.

זוהי למעשה התכונה החיובית שיש בתינוקות, והיא הגורמת להם להתפתח, מ'אין' ל'יש', מיצורים חלשים וחסרי ישע, שאינם מסוגלים אפילו לגרד את אפם במכוון, לבעלי יכולות מרשימות, מלאי ידע, השואפים לעוד ועוד. מאפס כמעט, הם מצליחים לקום ולעמוד על רגליהם, לטפס ולרוץ קדימה ולהפוך את כל הבית.

העולם שסביבנו חי ותוסס, פושט צורה ומשנה צורה; אנשים זורמים מכאן לשם ומשם לכאן; בני אדם עולים ויורדים, מתקדמים ונעצרים, מצליחים ונכשלים; עסקים נפתחים ונסגרים, מחליפים שם ומחות, לקוחות ובעלים; אך טבעי שקיים בנו רצון להיות שותפים בתהליכים ולעשות גם אנו לביתנו. לא משנה מאיזה היבט ובאיזה תחום.

לגיטימי (ראוי, מקובל) שנרצה להגשים את עצמנו ולהיות משהו או משהו מיוחד, או שנרצה לפתח קריירה מצליחה שתביא לנו רווחה. אבל לא די הרצות. "סוף מעשה במחשבה תחילה", וכדי להגשים רצונות צריך לחשוב קדימה ולתכנן מה לעשות כדי להוציא את הרצון מן הכוח אל הפועל, ובעיקר-להפשיל שרוולים ולעשות בפועל את מה שנדרש כדי להגשים את הרצונות. זוהי הדרך הנאותה לפעול ולהתקדם בחיים, וזו למעשה מתכונת החיים בעולם הזה.

זו ולא אחרת. ישיבה בידיים שלובות ושקיעה בחשבונות ובהשוואות לאחרים כדי לראות איפה הם ואיפה אנחנו, לא תקדם אותנו. גם לא דשדוש במקום וצער על שאחרים עולים עלינו בכישרונות או בתבונה. שום דבר טוב לא יצמח לנו מלעמוד בצד ולבכות על מה שאחרים עושים ואילו אנחנו איננו מצליחים לעשות. כל אלה לא יביאו לנו שום תועלת ולא יקדמו אותנו אף כהוא זה. אדרבה, הם רק יגרמו לנו שיברון לב וצער עמוק, יאכילו אותנו מרורים ויבטיחו את כישלוננו ויאושנו גם הלאה.

אתה מקנא באחרים? זה נפלא!

הוא הדבר בעיני הקנאה.

טבעי שנקנא באחרים שמצליחים יותר מאתנו ובאלה שהתברכו במה שאין לנו. נטייה זו מובנית בנו מטבע בריאתנו, וסיכווינו להיפטר ממנה לגמרי שואפים לאפס. בעצם, עצוב מאוד היה אילו יכולנו להיפטר ממנה 'אחת ולתמיד', מאחר שבכוחה לעזור לנו מאוד, ולמעשה היא חיונית לקיום המין האנושי.

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

הבית היהודי - עבודת ה' ברצף

אולם זה אינו סוף הסיפור... כשסיים, חוזר היה הרב לאותה סברא, ופעמים לאותו משפט עצמו שבו עמד, כביכול לא חל שום הפסק...

לנו התלמידים היה זה שיעור ופרק חשוב בסוגיית בין אדם לחבירו בכלל, ובבניין הבית בפרט. ה'צדיק' לא קטע את הרצף כלל וכלל, העזרה בבית והקשר עם נוות ביתו, שניהם לכונה אחת נצטרפו, לעשות רצונו יתברך לבד!

בפרוס חג הפסח הקרב ובא, גוברים ההכנות ליום המקודש, ועימם הנסיונות, אם נטמיע בתוכנו שאלו ואלו דברי אלוקים חיים, לעזור בבית, ללמוד תורה, להתפלל הכל דבר אחד הוא, אזי הטרדות, והמניעות לכאורה מצד הבית, יהיו תוספת בקרבה אליו יתברך, יהי רצון שנזכה כולנו.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

'היינו מתאספים כולנו לידו בעיצומו של הלימוד בסדר הבוקר, או לאחר השיעור. כל כולו היה נתון בסבך קושיותיהם ותירוציהם של אביי ורבא, בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו'. מספר הרב יוסף דוב אחד מתלמידיו של מרן הרב אליעזר מן שך זצ"ל.

'אתם שומעים' הוא לא היה רואה ולא שומע דבר, אפילו 'שעון' לא היה לו, אך מדי שעה באופן מדויק היה קם, וכמדומה היה כי קיים בתוכי נשמתו שעון המורה לו שהגיע הזמן לילך לביתו...

סקרנותי גברה, לא אזרתי כח להתאפק יותר, ובפעם הבאה שהרב יצא, פסעתי בעקבותיו. ולנגד עיני עמד מחזה מופעים...

רעייתו של הרב, שכבר לא הייתה במיטבה, ונסעדה על ידי אחרים, הזדקקה לעזרתו, ועל כן כל שעה עגולה היה עוזב את בית המדרש בכדי להגיש לאשת נעוריו כוס תה מהביל יחד עם צלוחית מיני מאפה, ודרש בשלומה בלבביות האופיינית לו.

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג':

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

